

Poika näyttää hämmästyneeltä, kun kurkotan aidan yli ja kutsun häntä. Hän on vanhempi kuin kuvittelin, ehkä kahdeksantoista. Hänellä on tumma tukka ja parransänki.

”Niin?”

”Voinko polttaa tavaroitani sinun nuotiossasi?”

Hän laahustaa polkua pitkin luokseni ja pyyhkii ottaensa ikään kuin hänellä olisi kuuma. Hänen kynnenaluksensa ovat likaiset, ja hänellä on lehtiroskaa hiuksissaan. Hän ei hymyile.

Nostan kaksi kenkälaatikkoa hänen nähtäväkseen. Zoeyn mekko on hartioideni ympärillä kuin lippu.

”Mitä niissä on?”

”Paperia lähinnä. Voinko tuoda nämä sinne?”

Hän kohauttaa olkapäitään kuin hänelle olisi ihan sama, joten menen sivuportista ja astun taloja erottavan matalan muurin yli, astelen poikki hänen etupihansa ja hänen talonsa vieritse. Hän odottaa jo minua, pitelee minulle porttia auki. Epäroin.

”Olen Tessa.”

”Adam.”

Me kuljemme vaiti pitkin hänen puutarhapolkuaan.

Hän varmasti ajattelee, että poikaystäväni on juuri jättänyt minut, että nämä ovat rakkauskirjeitä. Olen varma, että hän miettii: ”Ei ihme, että hänet jätettiin, hänellä on kasvot kuin luurangolla ja kalju pää.”

Kun saavumme paikalle, nuotio on sääliittävän pieni, vain savuava kasa lehtiä ja oksia, reunalla muutama toiveikas liekki.

”Lehdet olivat märkiä”, hän sanoo. ”Paperi saa sen taas palamaan kunnolla.”

Avaan toisen laatikoista ja käänän sen ylösalaisin.

Pidin päiväkirjaa siitä päivästä alkaen, kun huomasin ensimmäisen mustelman selkärangassani, siihen päivään asti, kun sairaala virallisesti luovutti minun suhteeni. Neljä vuotta sääliittävää optimismia palaa hyvin – katsokaa miten se leimahtaa liekkeihin! Kaikki saamani parane pian -kortit käpertyvät reunoistaan, syttyvät heti ja haihtuvat olemattomiin. Neljän pitkän vuoden aikana sitä unohtaa ihmisten nimet.

Yhdellä sairaanhoitajista oli tapana piirtää pilakuvia lääkäreistä ja laittaa ne sänkyyni viereen saadakseen minut nauramaan. En muista hänenkään nimeään. Oliko se Louise? Hän oli aika tuottelias. Tuli rätisee, hiilloksesta sinkoaa kipinöitä kohti puita.

”Puran taakkaani”, sanon Adamille.

En usko, että hän kuuntelee. Hän raahaa karhunvatukan oksia nurmikon poikki kohti nuotiota.

Toista laatikkoa inhoan eniten. Isällä ja minulla oli tapana penkoa sitä yhdessä, levittää valokuvia sairaalasalasängylle.

”Sinä paranet kyllä”, isä tapasi sanoa piirtäessään sormellaan ääri viivoja kuvaan, jossa olin yksitoistavuotiaana, kiusaantuneena koulupuvussani, seitsemannen luokan ensimmäisenä päivänä. ”Tässä on yksi kuva sinusta Espanjassa”, hän tapasi sanoa. ”Muistatko?”

Näytin laihalta, ruskealta ja toiveikkaalta. Taudin oireet olivat hävinneet ensimmäisen kerran. Poika rannalla vihelsi minulle. Isä otti kuvan ja sanoi, etten koskaan haluaisi unohtaa ensimmäistä saamaani vihellystä.

Mutta minä haluan.

Minut valtaa yhtäkkiä halu rynnätä takaisin kotiin ja hakea lisää tavaraa. Vaatteeni, kirjani.

Sanon: ”Voinko tulla taas, kun seuraavan kerran poltat jotakin?”

Adam seisoo karhunvatukan oksan päällä ja taivuttaa sen toisen pään nuotioon. ”Miksi haluat päästä eroon kaikesta?”

Rutistan Zoeyn mekon tiukaksi mytyksi, se tuntuu pieneltä nyrkissäni. Heitän sen tuleen, ja se näyttää syttyvän ennen kuin ehtii edes koskettaa liekkejä. Jo ilmassa, ääneti, sulaen muoviksi.

”Vaarallinen mekko”, Adam sanoo ja katsoo suoraan minuun ikään kuin tietäisi jotakin.

Kaikki aine koostuu hiukkasista. Mitä kiinteämpää

aine on, sitä lähempänä hiukkaset ovat toisiaan. Ihmiset ovat kiinteitä mutta sisältä nestemäisiä. Luulen että jos seisoo liian lähellä tulta, ruumiin hiukkaset voivat ehkä muuttua, sillä minusta tuntuu oudon pökerryttävältä ja kevyeltä. En ole varma, mikä minua vaivaa – ehkä kaikki johtuu siitä, etten ole syönyt kunnolla – mutta en tunne olevani kiinni ruumiissani. Puutarha muuttuu yhtäkkiä kirkkaaksi.

Niin kuin tulesta sinkoavat kipinät, jotka laskeutuvat hiuksilleni ja vaatteilleni, painovoiman lain mukaan kaikki putoavat kappaleet putoavat maahan.

Hämmästyn kun huomaan makaavani maassa, katsovani Adamin kalpeita kasvoja joita pilvet kehystävät sädekehän tavoin. En hetkeen tajua näkemääni.

”Älä liiku”, hän sanoo. ”Taisit pyörtyä.”

Yritän puhua mutta kieli tuntuu jähmeältä ja on niin paljon helpompaa maata tässä.

”Onko sinulla sokeritauti? Tarvitsetko sokeria? Minulla on cokistölkki, jos haluat.”

Hän istuu maahan minun viereeni, odottaa että kohottaudun ja ojentaa minulle sitten tölkin. Päässäni humisee, kun sokeri saavuttaa aivoni. Kuinka kevyeksi tunnenkaan itseni, aavemaisemmaksi kuin ennen, mutta oloni on niin paljon parempi. Me molemmat katsomme tulta. Tavarat laatikoissani ovat palaneet, ja laatikotkin ovat vain hiiltyneitä jäänteitä. Mekko on haihtunut ilmaan. Hiillos on kuitenkin yhä kuuma ja niin kirkas,

että se houkuttelee koiperhosta, tyhmää perhosta, joka tanssahtelee sitä kohti. Perhonen räpähtelee, kun sen siivet sihahtavat ja muuttuvat tuhkakksi. Me molemmat katsomme kohtaa, jossa se oli.

Sanon: ”Sinä teet paljon puutarhatöitä.”

”Pidän siitä.”

”Katselen sinua. Ikkunastani, kun kaivat ja muuta.”

Hän näyttää hämmästyneeltä. ”Niinkö? Miksi?”

”Minusta on mukava katsella sinua.”

Hän rypistää otsaansa ikään kuin yrittäisi ymmärtää, mistä on kyse, näyttää hetken siltä kuin aikoisi sanoa jotakin mutta kääntää sen sijaan katseensa sivuun ja antaa sen vaellella ympäri puutarhaa.

”Kaavailen tuohon nurkkaan kasvimaata”, hän sanoo. ”Herneitä, kaalia, salaattia, papuja. Kaikkea oikeastaan. Se on enemmän äidille kuin minulle.”

”Miksi?”

Hän kohauttaa olkapäitään, vilkaisee taloa ikään kuin äidin mainitseminen saattaisi tuoda tämän ikkunaan. ”Hän pitää puutarhoista.”

”Entä isäsi?”

”Ei ole isää. Vain äiti ja minä.”

Näen verinoron hänen kätensä selkämyksessä. Hän huomaa, että katselen, ja pyyhkii sen farkkuihinsa.

”Minun pitäisi kai jatkaa”, hän sanoo. ”Pärjäätkö sinä? Saat pitää cokiksen jos haluat.”

Hän kulkee vierelläni, kun astelen hitaasti polkua pitkin. Olen iloinen, että valokuvani ja päiväkirjani ovat palaneet, että Zoeyn mekko on kadonnut. Tuntuu siltä kuin voisi tapahtua uudenlaisia asioita.

Portilla käännyin katsomaan Adamia.

Sanon: ”Kiitos avusta.”

Hän sanoo: ”Ei kestä.”

Hänellä on kädet taskuissa. Hän hymyilee, katsoo sitten toisaalle, saappaisiinsa. Mutta tiedän että hän näkee minut.